

Arrest

nr. 243 795 van 9 november 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 april 2020 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. ROOX als voorlopig bewindvoerder van advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 9 mei 2018 een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D), om haar echtgenoot in België te vervoegen. Op 12 oktober 2018 wordt beslist tot afgifte van het gevraagde visum.

1.2. Op 24 april 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het

koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [K.]

Voorna(a)m(en): [N.]

Nationaliteit: Turkije

[...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie. Na aankomst met een visum gezinshereniging, bekwam ze de bijlage 15 op 5.12.2018 en vervolgens een F-kaart omwille van een gezinshereniging in functie van haar Belgische echtgenoot, de heer [K., M.]. Echter blijkt uit het rijksregister niet dat zij op enig moment de echtgenoot ook daadwerkelijk is komen vervoegen. De echtgenoten zijn nooit gedomicilieerd geweest op hetzelfde adres.

Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister heeft betrokkene nooit samengewoond met haar echtgenoot. De echtgenoot woont sinds jaren in Sint-Niklaas, mevrouw liet zich inschrijven in Tessenderlo. Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 3.03.2020 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen.

Voorafgaandelijk aan de brief werden reeds de volgende documenten overgemaakt:

- een attest van de spoedgevallendienst waaruit blijkt dat mevrouw zich op 8.11.2018 bij de dienst heeft aangemeld

- een pv opgesteld op 13.11.2018 met de verklaringen van mevrouw betreffende intra-familiaal geweld dat, overeenkomstig haar verklaringen, heeft plaats gehad op 7.11.2018.

Naar aanleiding van de brief werden daar nog de volgende documenten aan toegevoegd

- het verhaal van betrokkene waarin ze toelicht was haar overkomen is

- een aantal loonfiches van mevrouw waaruit blijkt dat zij tewerkgesteld is via [T.] BVBA

- een contract met het ocmw van Tessenderlo betreffende maatschappelijke integratie, een attest van het ocmw waaruit blijkt dat het ocmw betrokkene gedurende een aantal maanden heeft ondersteund dd. 17.02.2020

- een attest van aanmelding dd. 10.03.2020 van 'integratie en inburgering' + contract van inburgering dd. 10.03.2020

- document van het welzijnshuis Sint-Niklaas waaruit blijkt dat 2 vrijwilligers op 7.11.2018 een verplaatsing gedaan hebben van 16 km om mevrouw ergens te gaan afhalen en heen te brengen, document met als titel 'registratie crisisnetwerk Sint-Niklaas ook ivm de 2 vrijwilligers + bladzijde uit agenda van iemand waarin staat dat om 23.30 de politie van Sint-Niklaas een crisisbed heeft gevonden in Beveren voor vrouw met 3 kinderen

- attest AZ sint-Niklaas dd. 8.11.2018 met vaststellingen van de dokter + medisch attest dienaangaande waarop staat dat mevrouw 2 bloeduitstortingingen had, één in het gezicht, één aan de onderarm en een visuele klacht heeft, ze wordt niet als werkonbekwaam aangemerkt.

- Bewijs van uitnodiging van de stad sint-niklaas om zich te komen aanmelden met paspoorten ter inschrijving

- bewijs van samenstelling gezin, van toen betrokkene in Hamme stond ingeschreven bij [K.N.]

- pv verhoor met nummer DE.L4.018417/2018 betreffende het verhoor van 13.11.2018, PV van een verhoor met nummer HA.55.L4.004755/2019 dd.17.07.2019, opgemaakt nav feiten die eerder werden aangegeven (andere PV's dienaangaande worden niet voorgelegd) met hele verhaal

De uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 42 quater, §4,1° is niet van toepassing gezien er geen gezamenlijke vestiging is geweest gedurende minimum 3 jaar. De uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2° en 3° zijn evenmin van toepassing bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen. Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, daartoe legt betrokkene een klacht neer die ze heeft ingediend op 13.11.2018, alsook een attest waaruit blijkt dat ze op 8.11.2018 naar de spoeddienst is geweest om vaststellingen te laten doen. Deze bewijzen worden echter niet als voldoende aanvaard. Het gesolliciteerd karakter van het attest en de verklaringen bij de politie, in hoofde van betrokkene, kan immers niet worden uitgesloten. Wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de situatie is (1) dat er reeds tevoren een melding was bij de Turkse ambassade dat betrokkene een schijnhuwelijk had afgesloten met betrokkene om de kinderen een betere toekomst te kunnen geven in België en dat betrokkene daartoe 20.000 euro had betaald. Dit lijkt te worden bevestigd door het feit dat betrokkene intussen enige tijd in Turkije heeft verbleven, alsook haar kinderen heeft meegenomen, intussen zelf is teruggereisd en ook haar kinderen terug wil laten reizen. Voor iemand met een beperkte tewerkstelling zoals mevrouw, die beroep moet doen op een gedeeltelijk leefloon, lijkt het aankopen van vliegtuigtickets heen en terug toch een zeer dure aangelegenheid. Dit strookt niet met iemand die beroep moet doen op het ocmw om in haar levensonderhoud te voorzien. Leefloon is daar niet toe bestemd, noch lijkt haar inkomen daartoe toereikend.

Een tweede element wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het intrafamiliaal geweld is dat mevrouw naar de SPOEDdienst is gegaan, de dag NA het vermeende intra-familiaal geweld en er pas PV is opgesteld daags nadien. Vooreerst om verwondingen vast te stellen, zoals dewelke mevrouw had, volstaat het om naar een huisarts te gaan. De spoeddienst dient voor interventies met een spoedeisend karakter. Het houdt geen steek dat men een dag na het intra-familiaal geweld zich wendt tot de spoeddienst. Er kan niet worden uitgesloten dat er voor de spoeddienst werd gekozen, vanuit de veronderstelling dat een spoeddienst voor iets dergelijks niet veel tijd kan nemen maar dat het anderzijds wel overkomt alsof er ernstig verwondingen waren waartoe mevrouw op spoed diende behandeld te worden. Dit blijkt echter allerm minst uit het verslag. De spoeddienst stelt dat betrokkene niet arbeidsongeschikt is en verdere opvolging via de huisarts volstaat. Nergens uit de voorgelegde documenten blijkt er van enige opvolging door een huisarts sprake.

Wat betreft het PV dat daags nadien werd opgesteld dient opgemerkt te worden dat nergens uit het verslag blijkt dat er enige interventie van de politie ter plaatse is geweest op het moment van de feiten. Het PV betreft dus enkel de verklaringen van betrokkene dienaangaande. De politie heeft zelf op geen enkel moment vaststellingen gedaan. Het betreft hier dus louter een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Uit het geheel van het administratief dossier blijkt zelfs niet eens dat betrokkene ooit gezamenlijk gevestigd zou zijn geweest met de referentiepersoon. De politie heeft betrokkene dienaangaande ook laten terugkeren naar het politiekantoor om betrokkene daarover te bevragen. De politie merkte op dat er bij de Belgische echtgenoot niets kon worden aangetroffen dat op aanwezigheid van de echtgenote of de kinderen zou kunnen wijzen. Betrokkene verklaarde dienaangaande dat de echtgenoot, mevrouw haar koffer had ingepakt en al haar spullen, alsook die van de kinderen, had meegegeven. Dat is toch ook wel een zeer opmerkelijk gegeven dat de echtgenoot van betrokkene, in al zijn razernij wel netjes de koffer gemaakt had van betrokkene en alle spulletjes zonder fout in de koffer had gedaan. Bij een hoogoplopende ruzie, waarbij het tot intra-familiaal geweld komt, lijkt dat zorgvuldig pakken van een koffer toch niet echt te passen.

Een derde element wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het intrafamiliaal geweld is dat we intussen meer dan een jaar later na de feiten zijn. Het enige wat betrokkene met betrekking tot de feiten kan voorleggen is dat ene medisch verslag en dan ene PV. Voor zover betrokkene daadwerkelijk slachtoffer zou zijn geweest, is het redelijk te stellen dat dit alles intussen een vervolg zou hebben gekregen. In het PV geeft betrokkene reeds te kennen niet te willen scheiden, maar open te staan voor een verzoening voor zover mijnheer zou veranderen, alhoewel ze geen contact meer wenst met de echtgenoot. Op zich is het natuurlijk wel al tegenstrijdig: enerzijds geen echtscheiding wensen, maar anderzijds er voor zorgen dat de echtgenoot geen contact kan nemen. Intussen, anderhalf jaar later blijkt er inderdaad nog steeds geen werk te zijn gemaakt van een echtscheiding of een verzoening, eventueel door bemiddeling via de rechtbank. Ook dit lijkt eerder de piste van schijnsituatie te bevestigen. Nergens uit het dossier blijkt dat er enige stappen zijn ondernomen, noch in de ene noch in de andere richting.

Een vierde element wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het intrafamiliaal geweld is het verhaal van mevrouw waarin ze toelicht wat haar overkomen is en het PV HA.55.L4.004755/2019. De verklaringen van mevrouw die ze spontaan heeft gedaan ter staving van haar administratief dossier, wijken op belangrijke punten af van wat zij in het verhoor verklaard heeft. Zo stelt ze bvb in haar spontane verklaring vanuit het vluchthuis bij een vriendin in Zele te zijn beland en na daar te zijn 'buitengegoid' drie maanden bij familie te hebben verbleven in Hamme. Ze was daar slachtoffer van geweld, dus is ze er gaan lopen. Zo kwam ze in de Diepestraat te Antwerpen terecht, waar ze eveneens slachtoffer was van geweld, waar iemand haar verblijfskaart heeft afgenomen en vernietigd alsook haar heeft bedreigd, waardoor ze is moeten vluchten naar Turkije. In het PV stelt ze echter na het vluchthuis onderdak te hebben gevonden bij haar schoonzus in Zele. Ze verbleef er tot 11 december 2019. Onder druk van betrokkenes echtgenoot, wou haar schoonzus haar niet meer helpen. Toen is ze bij de moeder van een kennis gaan wonen tot 18.01.2019. Nadat de politie daar was langsgeweest is ze terecht gekomen bij de zus van die kennis en raakte ze ingeschreven in Hamme. Op 5 april is ze vandaaruit gevlucht naar de dochter van de schoonzus van die kennis en terechtgekomen in de Diepestraat te Antwerpen. Dat mevrouw zich de concrete data niet meer kan herinneren van waar ze achtereenvolgens heeft verbleven, dat is begrijpelijk. Maar dat ze door elkaar haalt wie zich over haar en haar kinderen heeft ontfermd toen ze het vluchthuis kon verlaten, nl. familie of een kennis, maakt de hele geschiedenis ongeloofwaardig.

Het valt trouwens ook op dat mevrouw geen attest voorlegt van het vluchthuis. De hulpverleners van een vluchthuis zijn de echte eerstelijns getuigen die, in een geloofwaardige situatie, zonder twijfel kunnen getuigen van de situatie waarin zij betrokkene aantreffen en het trauma die zij en de kinderen daardoor hebben opgelopen.

Gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen kan er geen geloof worden gehecht aan het inroepen van het intrafamiliaal geweld en wordt de uitzonderingsgrond (art. 42 quater, §4, 4° van de wet van 15.12.1980) niet van toepassing geacht.

Ten slotte dient ook rekening gehouden te worden met humanitaire elementen overeenkomstig art. 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980. Ook hierover werd betrokkene verzocht stavingsdocumenten voor te leggen in de brief van 3 maart 2020. Wat betreft betrokkenes duur van verblijf in België dient alvast te worden opgemerkt dat dit verblijf slechts uiterst kort is. Dit kan geen reden zijn om betrokkene het verblijfsrecht verder te laten uitoefenen. Wat betreft betrokkenes leeftijd dient opgemerkt te worden dat zij noch van uiterst hoge of jonge leeftijd is, waardoor het inhumain zou zijn deze beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht te nemen. Wat betreft betrokkenes medische situatie is ons niets ongunstig bekend. Uit het attest van de spoeddienst blijkt alvast niet dat er enig chronisch of blijvend medisch probleem zou zijn. Verder wat betreft de gezinssituatie van betrokkene. Betrokkene vormt geen gezin met de persoon in functie van wie zij een visum gezinshereniging heeft gekregen. Ze heeft zich nooit aangemeld in de woonplaats van de echtgenoot, nergens uit het dossier blijkt dat ze daadwerkelijk woonachtig was op het adres van de echtgenoot. Betrokkene vormt enkel een gezin met haar kinderen. Deze hoeven nav deze beslissing allerminst van hun moeder gescheiden te worden. Wel integendeel, zij verblijven heden in Turkije en kunnen bij terugkeer van betrokkene opnieuw een gezin vormen en hun gezinsleven verder zetten. Wat betreft de economische situatie blijkt betrokkene niet volledig zelfstandig in haar levensonderhoud te kunnen voorzien maar deels beroep te moeten doen op leefloon. Ze beschrijft zelfs in het tweede PV hoe ze reeds 'in het zwart' in België heeft gewerkt. Dit kan bezwaarlijk als een meerwaarde voor de Belgische economie worden beschouwd of als een reden om betrokkene in België te houden. Wat betreft betrokkenes sociale en culturele integratie kan niet worden uitgesloten dat zij intussen vrienden heeft gemaakt, uit het tweede PV blijkt echter ook dat ze veel problemen heeft in België. Ook al is de geloofwaardigheid betreffende dat tweede PV ver te zoeken, het getuigt allerminst van een bijzondere integratie. Mogelijks heeft ze ook familieleden in België en dus een bijhorend sociaal leven. Verder dienen ook de banden met het land van herkomst in overweging te worden genomen. Gezien betrokkene op een bepaald moment teruggekeerd is naar Turkije, is het redelijk te stellen dat ze er nog vrienden, familie en belangen heeft.

Het verblijfsrecht van betrokkene kan daarom, in alle redelijkheid, wel degelijk beëindigd worden overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) treedt de Raad op als annulatierechter wanneer hij wordt gevat om uitspraak te doen over de beslissingen van de minister bevoegd voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde. De Raad beschikt bijgevolg niet over de rechtsmacht om de bestreden beslissing te hervormen, zoals gevraagd door verzoekster.

Met toepassing van artikel 39/82, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt huidig verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2, 3 en 59 van het verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld van 11 mei 2011 (hierna: het Verdrag van Istanbul), van de artikelen 11, § 2, vierde lid, 42quater, § 4, 4°, 62, § 2 en 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“[...] Ten geleide. Algemene beschouwingen

a. Zorgvuldigheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten ook rekening moet houden bij het nemen van de beslissing. Het legt aan het bestuur de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier, op alle daarin vervatte dienstige stukken en op alle feiten die verzoekende partij heeft aangehaald. Veronachtzaming van feiten die verzoekende partij wel degelijk naar voor heeft gebracht lopende het onderzoek houdt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in.

b. Materiële motiveringsplicht

Luidens de vaststaande rechtspraak van uw Raad en de Raad van State wordt de materiële motiveringsplicht als volgt gedefinieerd:

“De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen.”

Anders gesteld moeten de feitelijke en juridische motieven niet alleen de beslissing kunnen schragen, maar ook juist zijn.

[...] Toepassing in casu

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het verblijfsrecht van verzoekster werd beëindigd aangezien ze volgens de gegevens van het rijksregister nooit heeft samengewoond met haar echtgenoot. Verwerende partij beroept zich op art. 42quater, §1, °4 Vreemdelingenwet.

Verder zou er geen enkele uitzonderingsgrond voorhanden zijn zoals voorzien in art. 42quater Vreemdelingenwet.

Vooreerst is het compleet onwaar dat verzoekster nooit heeft samengewoond met haar echtgenoot, dhr. [K.M.]. Zoals o.a. blijkt uit het verhoor bij de politie (n.a.v. de slagen en verwondingen door haar echtgenoot d.d. 13.11.2018) heeft verzoekster wel degelijk bij hem gewoond. (stuk 4)

Verzoekster heeft in dit verhoor van 13.11.2018 laten opmerken:

“Op bovenstaand uur en datum wens ik een verklaring af te leggen inzake slagen en verwondingen op 7.11.2018. Ik ben sinds 28.10.2017 getrouwd met [M.]. Ik ken hem al 2 tot 3 jaar. Ik heb geen kinderen samen met hem. De drie kinderen die ik heb, zijn van mijn vorige man. [M.] is hier dus stiefvader van. Ik ben sinds 1.11.2018 in België. [M.] woonde al in België. Ik ben naar België gekomen zodra de aanvraag voor mijn visum in orde was. Ik heb een week met [M.] samengewoond.”

Verzoekster heeft nooit de kans gehad om haar domicilie op het adres van haar echtgenoot te plaatsen aangezien zij al na enkele dagen werd geslagen en mishandeld en hierdoor na minder dan één week het huis heeft verlaten.

In een later verhoor, naar aanleiding van mensenhandel, slagen en verwondingen, afpersing, bedreigingen en toedienen van schadelijke stoffen heeft verzoekster op 19.07.2019 hetzelfde verklaard: "In 2016 heb ik [K.M.] [°...] leren kennen. We zijn vervolgens in 2017 getrouwd in Turkije. In november 2018 ben ik tenslotte naar België gekomen samen met mijn drie kinderen.

Ik ging samen met mijn man en drie kinderen wonen in Sint-Niklaas, [...]. Sinds de dag dat ik in België toekwam, werd ik slachtoffer van partnergeweld gepleegd door mijn man [K.M.]. [M.] sloot mij en mijn kinderen op. Ik mocht niet naar de gemeente om mij en mijn kinderen in te schrijven. Hij was steeds boos, hij schreeuwde. Hij wilde mijn kinderen niet, hij was verbaal agressief, hij dronk alcohol.

...

Ben ik enkele keren het slachtoffer geworden van fysiek geweld. Dit was steeds in het bijzijn van mijn kinderen. De laatste keer was mijn gezicht volledig opgezwollen. De avond dat mijn man mij en de kinderen had buitengezet, heb ik naar de vrouw van mijn broer gebeld."

*

Verzoekster is ervan overtuigd dat zij wel degelijk valt onder één van de uitzonderingsgronden zoals opgenomen in de Vreemdelingenwet, meer bepaald art. 42quater, §4, °4 Vreemdelingenwet.

Verwerende partij is echter een andere mening toegedaan en staakt de beslissing op basis van volgende overwegingen (samengevat):

- Verzoekster niet valt onder een uitzonderingsgrond zoals opgesomd in art. 42 quater, §4 van de Vreemdelingenwet;
- De niet geloofwaardigheid van het intrafamiliaal geweld (twijfel spoeddienst, niet opvolging huisdokter, niet arbeidsongeschiktheid);
- De niet geloofwaardigheid van het intrafamiliaal geweld (geen echtscheiding of verzoening);
- De niet geloofwaardigheid van het intrafamiliaal geweld (twijfel verklaringen 'whereabouts'/verblijfplaatsen);
- Er geen humanitaire elementen zijn om verzoekster een verblijfsrecht toe te kennen.

Zoals al eerder aangehaald heeft verwerende partij zich laten betrappen op een aantal overwegingen in haar beslissing die de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid onwaardigheid (!) zijn en ieder slachtoffer van intrafamiliaal/huiselijk geweld tegen de schenen schopt.

Art. 42quater, §4, °4 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

In casu wordt niet betwist dat aan het tweede lid van deze bepaling voldaan is, daar verzoekster tewerk is gesteld via [T.] BVBA als poetsvrouw maar wel dat aan het eerste lid voldaan is, daar niet bewezen zou zijn dat zij slachtoffer was van partnergeweld.

Artikel 11, §2, 4e lid van de wet, van toepassing op gezinsherenigers met derdelanders in België, luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°."

Hoewel artikel 42quater, §4, 4° niet in eenzelfde bepaling voorziet als de onderlijnde passage in artikel 11, §2, 4e lid van dezelfde wet, heeft het Grondwettelijk Hof in haar arrest nr. 121/2015 geoordeeld dat:

"De bevoegde minister of zijn gemachtigde beschikt ter zake over een discretionaire bevoegdheid, bij de uitoefening waarvan hij rekening moet houden met alle elementen die hem ter kennis zijn gebracht en met name met de redenen waarom de in het geding zijnde vreemdeling ertoe is gebracht een einde te maken aan de gezamenlijke vestiging met zijn Belgische echtgenoot. In dat opzicht zal de bevoegde minister of zijn gemachtigde ertoe worden gebracht rekening te houden met het huiselijk geweld dat de betrokken vreemdeling heeft geleden, op dezelfde wijze als hij daarmee rekening houdt op grond van artikel 11 van de in het geding zijnde wet."

Artikel 42quater, §4, 4° van de wet van 15.12.1980 kan dus tevens toegepast worden bij "andere gevallen" van huiselijk geweld, zoals bepaald in artikel 11, §2, 4e lid van dezelfde wet.

Het Grondwettelijk Hof heeft in haar arrest nr. 121/2013 benadrukt dat niet enkel rekening moet worden gehouden met echtelijk geweld dat bewezen is, maar tevens met aanwijzingen van echtelijk geweld:

"De kritiek van de verzoekende partijen is gericht tegen het feit dat de bestreden bepaling zou vereisen dat het bestaan van echtelijk geweld wordt aangetoond, terwijl krachtens artikel 223 van het Burgerlijk Wetboek het bestaan van aanwijzingen van echtelijk geweld kan volstaan om bepaalde beschermende maatregelen te nemen. In zoverre zij aldus enkel de vreemdeling zou beschermen die werkelijk het bewijs kan leveren dat hij het slachtoffer is van echtelijk geweld, maar niet de vreemdeling die aantoonde dat er ernstige aanwijzingen zijn dat hij het slachtoffer is van echtelijk geweld, zou de bestreden bepaling de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden."

Kortom: om toepassing te maken van artikel 42quater, §4, 4° van de wet van 15.12.1980 dient verwerende partij "rekening te houden met het huiselijk geweld dat de betrokken vreemdeling heeft geleden, op dezelfde wijze als hij daarmee rekening houdt op grond van artikel 11" (GwH 121/2015) en dus niet met het bewezen huiselijk geweld, maar tevens met de "ernstige aanwijzingen" van dergelijk geweld (GwH 121/2013).

Verzoekster heeft wel degelijk haar echtgenoot verlaten nadat ze het slachtoffer is geworden van partnergeweld. Zij heeft hiervan melding gemaakt bij de politie, diezelfde nacht als dat zij slagen heeft mogen incasseren van haar echtgenoot. Zoals al toegelicht heeft de politie haar niet diezelfde nacht ondervraagd aangezien zij en haar kinderen serieus waren aangedaan van hetgeen zij hebben meegemaakt en gelet op het uur van de dag. (stuk 4) In een ander verhoor, over andere misdrijven die tegen haar werden gepleegd (met andere betrokkenen), een achttal maanden later verklaarde ze nogmaals de feiten van slagen en verwondingen. (stuk 5)

Verwerende partij meent dat het proces-verbaal gesolliciteerd is en dat de politie geen vaststellingen heeft gedaan. Opnieuw getuige een dergelijke uitspraak van geen realiteitsbesef. Wat zou de politie moeten vaststellen? Verzoekster gaat naar de politiediensten met een bond en blauw gezicht (en andere verwondingen), als dat geen vaststellingen genoeg zijn... Indien verwerende partij niets van het verhaal wil geloven kan zij perfect de desbetreffende agenten horen en hen vragen wat er zich die avond heeft afgespeeld. Zonder meer stellen dat alles maar gesolliciteerd is, is de waarheid onrecht aandoen. Verzoekende partij brengt verschillende documenten bij waaruit blijkt dat haar echtgenoot haar heeft geslagen.

Verder in de bestreden beslissing wordt er verzoekende partij verweten tegenstrijdige verklaringen zou geven door' te kennen te geven niet te willen scheiden en open te staan voor een verzoening voor zover mijnheer zou veranderen, alhoewel ze geen contact meer wenst met de echtgenoot'. Verwerende partij is niet serieus. Verzoekster zou, indien haar echtgenote zou aantonen veranderd te zijn, nog wel verder willen met haar echtgenoot. Een huwelijk is immers iets belangrijks dat zonder meer kan worden 'weggegooid'. Dat haar echtgenoot geen toenadering heeft gezocht en niet heeft aangetoond te zijn veranderd kan niet aan verzoekster worden verweten. Ook het verwijt dat er nog geen verzoening of echtscheiding zou zijn wordt aan verzoekster verweten. Dit is toch haar keuze? Indien zij gelukkig is zonder verzoening en zonder scheiding is dit haar volste recht. Verzoekster is niet de enige in België in een dergelijke situatie. Opnieuw is er weinig realiteitszin terug te vinden in de beslissing van verwerende partij en bestaat de beslissing louter uit veronderstellingen en persoonlijke (soms shockerende) visies zonder rekening te houden met de feiten en zonder te steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen.

Op het verwijt dat we intussen meer dan één jaar na de feiten zijn en dat alles een vervolg zou hebben gekend wenst verzoekster nog te repliceren.

Vooreerst dient, zoals hierboven uiteengezet werd, artikel 42quater, §4, 4° van de wet van 15.12.1980 samen gelezen te worden met artikel 11, §2, 4e lid en de interpretatie van het Grondwettelijk Hof van beide artikelen in de arresten 121/2013 en 121/2015. Dit betekent dat voor de toepassing van artikel 42quater, §4, 4° niet alleen rekening moet gehouden worden met het "bewezen" partnergeweld, maar tevens met de "ernstige aanwijzingen" van partnergeweld.

Verwerende partij diende dus na te gaan of er ernstige aanwijzingen zijn dat verzoekster het slachtoffer was van partnergeweld door haar echtgenoot.

In casu legde verzoekster immers verschillende documenten neer waaruit afgeleid kon worden dat zij inderdaad hoogstwaarschijnlijk het slachtoffer was van partnergeweld door haar echtgenoot.

Zij legde een zeer groot aantal documenten voor die het bewijs van het partnergeweld hard maken:

- 2 PV's van de politie met inbegrip van een foto van haar verwondingen
- Een bewijs van het vluchthuis + een bijkomende verklaring van één van de medewerkers van de VZW
- Attest van het ziekenhuis van haar verwondingen

Voor zover verwerende partij in haar bestreden beslissing zou verwijzen naar een mogelijke seponering van de zaak ('is het redelijk te stellen dat dit alles intussen een vervolg zou hebben gekregen') wenst verzoekende partij het volgende op te merken. Dat verzoeksters klacht geseponeerd zou worden wegens bijvoorbeeld "onvoldoende bewijs" dient tegen het licht van de falende vervolgingspraktijk van dergelijke klachten gelezen te worden. Het overgrote merendeel van klachten omwille van partnergeweld wordt immers geseponeerd door het Parket.

De straffeloosheid van huiselijk geweld werd eind 2016 aan de kaak gesteld in artikelen van o.a. De Knack, De Morgen en Het Laatste Nieuws. Uit de statistieken die Minister van Justitie Koen Geens op 20.4.2017 meedeelde aan het Parlement, in antwoord op een parlementaire vraag, blijkt dat maar liefst 73% van de klachten betreffende partnergeweld geseponeerd wordt door het Parket (over een periode van drie jaar werden 108.646 klachten van de 148.748 klachten (!) geseponeerd). In 25% van de gevallen gebeurde dit omwille van "onvoldoende bewijs"

Verzoeksters verklaringen zijn echter bijzonder gedetailleerd en coherent en worden aangevuld door andere stukken zoals een attest van de spoeddienst en een getuigenverklaring van een medewerkster bij het centrum dat haar heeft opgevangen na de feiten.

De nacht dat haar echtgenoot haar heeft geslagen is zij, op initiatief van de politie, naar een vluchthuis gegaan in Sint-Niklaas. Dat attest heeft verzoekster in het administratief dossier toegevoegd (verplaatsing van 16 km). Aangezien er in de bestreden beslissing kritiek is geuit op de geloofwaardigheid van het verhaal van verzoekster heeft zij intussen contact opgenomen met de betrokken VZW in Sint-Niklaas. Verzoekster brengt in onderhavige procedure een attest bij dat in de stukkenbundel kan worden teruggevonden. (stuk 6) Dit attest stelt toch wel zeer duidelijk wat verzoekster heeft meegemaakt die nacht...

"In november 2018 kwam mevrouw [N.K.] met haar drie kinderen bij VLOS VZW te Kasteelstraat 4 Sint-Niklaas om hulp vragen.

[N.] is een Turkse vrouw, was 2 jaar getrouwd met een Turkse man in Turkije. Hij heeft haar met haar drie kinderen naar België gehaald. Na een week ging het niet goed. Haar echtgenoot dronk veel en sloeg haar en de kinderen. Op een nacht heeft hij [N.] met haar kinderen geslagen en buiten gezet.

Mevrouw [N.] kwam bij VLOS hulp vragen samen met een Turkse vrouw die haar opvangt. [N.] had veel blauwe plekken en een verwonding in haar aangezicht. Zij en haar kinderen waren heel bang door wat er gebeurd was. Wij hebben naar mevrouw [N.] geluisterd en haar tot rust gebracht. Wij hebben haar aangeboden om voor haar naar een opvanghuis te gaan. Zij bleef liever bij haar vriendin omdat zij geen Nederlands of andere taal spreekt. Wij hebben haar doorverwezen naar de politie voor aangifte van mishandeling en naar CAW voor begeleiding in haar verblijfsstatus... (...)"

Zowel de begeleidster bij VLOS VZW als de kinderen van verzoekster (via videoconferentie) willen voor Uw Raad getuigen, voor zover als dat nog nodig zou zijn.

Zoals verwerende partij in haar eigen beslissing zelf stelt:

"Het valt trouwens ook op dat mevrouw geen attest voorlegt van het vluchthuis. De hulpverleners van een vluchthuis zijn de echte eerstelijns getuigen die, in een geloofwaardige situatie, zonder twijfel kunnen getuigen van de situatie waarin zij betrokkene aantreffen en het trauma die zij en de kinderen daardoor hebben opgelopen."

Verwerende partij maakt het Uw Raad wel heel gemakkelijk om de bestreden beslissing te vernietigen. Verzoekende partij brengt een sluitend bewijs dat haar verhaal wel degelijk geloofwaardig is en zonder twijfelt getuige van de situatie die verzoekster heeft meegemaakt.

Dat is nog niet alles. Verzoekende partij is op 8.11.2018 naar de spoed gegaan om vaststellingen te laten doen door een dokter. In het administratief dossier brengt zij hier ook een bewijsstuk van bij. (zie attest AZ Sint-Niklaas d.d. 8.11.2018). In het medisch attest werd er melding gemaakt van het feit dat verzoekende partij twee bloedingstoringen had, één in het gezicht, én aan de onderarm en een visuele klacht had.

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat de klacht aangaande partnergeweld gesolliciteerd is en dat ze niet naar de spoeddienst had moeten gaan om de verwondingen te laten vaststellen aangezien een spoeddienst is voor interventies met een spoedeisend karakter... Dergelijke uitspraken van verwerende partij zijn zéér betreuwswaardig te noemen. Verzoekster is geen enkele Belgische landstaal machtig en wenste haar verwondingen te laten vaststellen. Het is absoluut niet abnormaal dat zij zich hiervoor naar de spoeddienst begeeft. Indien zij dit niet had gedaan had verwerende partij vermoedelijk aangestuurd op het gesolliciteerd karakter van vaststellingen van een andere arts en dat zij maar naar de spoeddienst had moeten gaan. Verwerende partij vergeet de essentie van de zaak en is compleet onzorgvuldig in het nemen van haar beslissing! Zij heeft relatief zware verwondingen overgehouden aan het korte verblijf (één week) bij haar man en kon onmogelijk terug bij hem gaan wonen en doen alsof er niks gebeurd was. Met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid zou zijn gewoon opnieuw slachtoffer zijn geworden van partner/intrafamiliaal geweld.

Verzoekster wil bijkomend haar bezorgdheid uiten over de uitspraken die er door verwerende partij in de bestreden beslissing worden opgenomen. Die uitspraken getuigen van weinig respect voor personen die slachtoffer zijn van intrafamiliaal/partnergeweld. Als het naar de spoed gaan al aanzien kan worden als een gesolliciteerd karakter....?!?!? De bestreden beslissing stelt letterlijk:

“Het houdt geen steek dat men en dag na het intra-familiaal geweld zich went tot de spoeddienst. Er kan niet worden uitgesloten dat ter voor de spoeddienst werd gekozen, vanuit de veronderstelling dat een spoeddienst voor iets dergelijks niet veel tijd kan nemen maar dat het anderzijds wel overkomt alsof er ernstig (sic) verwondingen waren waartoe mevrouw op spoed diende behandeld te worden. Dit blijkt echter allerm minst uit het verslag. De spoeddienst stelt dat betrokkene niet arbeidsongeschikt is en verdere opvolging via de huisarts volstaat. Nergens uit de voorgelegde documenten blijkt dat er van enige opvolging door een huisarts sprake (sic).”

Dergelijke uitspraken getuigen (opnieuw) van weinig realiteitszin en strijdigheid met het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Uw Raad heeft in haar arrest nr. 161.145 van 1.2.2016 benadrukt dat partnergeweld niet per definitie fysiek geweld is, maar tevens:

“Uit het artikel 11, § 2, vierde lid van de vreemdelingenwet blijkt niet dat het begrip “personen die slachtoffer zijn van geweld in de familie”, beperkt is tot situaties van fysiek geweld.

Het is vaststaande rechtspraak van Uw Raad dat onder intrafamiliaal geweld of partnergeweld kan worden begrepen: de aantasting van de persoonlijke integriteit door lichamelijke, geestelijke of seksuele geweldpleging, belaging en bedreiging waarbij de ernst van de geweldpleging kan variëren van licht naar zeer zwaar.

De omzendbrief nr. COL 3/2006 van het college van procureurs-generaal bij de hoven van beroep, Brussel, 1 maart 2006, houdt een uniforme definitie van het begrip intrafamiliaal geweld voor als “iedere vorm van fysiek, seksueel, psychisch of economisch geweld tussen leden van eenzelfde familie, ongeacht hun leeftijd”.

Omzendbrief nr. COL 4/2006 specificeert de definitie van partnergeweld als “iedere vorm van fysiek, seksueel, psychisch of economisch geweld tussen echtgenoten of personen die samenwonen of samengewoond hebben en tussen wie een duurzame affectieve en seksuele band bestaat of bestaan heeft.”

Voor de toepassing van die definitie wordt onder geweld verstaan:

a) alle strafbare gedragingen die door een daad of een verzuim schade berokkenen aan de benadeelde persoon. Dat geweld kan fysiek zijn (bijv. opzettelijke slagen en verwondingen), seksueel (bijv. aanranding van de eerbaarheid of verkrachting), psychisch (bijv. belaging, laster, eerroof, beledigingen) of zelfs economisch (bijv. verlating van familie)

b) maar ook alle gedragingen waarvan, hoewel ze geen misdrijf lijken te zijn, bij de politie of het parket aangifte wordt gedaan en waarvan proces-verbaal wordt opgemaakt onder tenlasteleggingscode 42L (familiaal geschil).

Het nationaal actieplan inzake de strijd tegen het partnergeweld, goedgekeurd op de interministeriële conferentie van 8 februari 2006 definieert partnergeweld als volgt: “Geweld in intieme relaties is een geheel van gedragingen, handelingen en houdingen van één van de partners of ex-partners die erop gericht zijn de andere te controleren en te domineren. Het omvat fysieke, psychische, seksuele en economische agressie, bedreigingen of geweldplegingen die zich herhalen of kunnen herhalen en die de integriteit van de ander en zelfs zijn sectioprofessionele integratie aantasten.”

Verzoekster kan nog verwijzen naar punt II.1.9. van de omzendbrief van de “Staatssecretaris voor Asiel en Migratie” van 13 december 2013 betreffende de toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging, die door het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 geïnterpreteerd werden, waarin het toepassingsgeval van “personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegen en die bescherming nodig hebben”, als volgt wordt toegelicht: “In het eerste geval kan het bewijs worden geleverd door een vonnis of door een proces verbaal met vaststellingen op heterdaad. In het tweede geval kan het om situaties gaan waar er geen vonnis is of die betrekking hebben op andere feiten (bijvoorbeeld psychologische intimidatie).”

Nogmaals, conform het arrest nr. 121/2015 dient artikel 42quater, §4, 4° van de wet van 15.12.1980 op eenzelfde manier geïnterpreteerd worden.

Uit het voorgaande volgt dat verzoekster wel degelijk bewijzen voorlegde die een serieuze aanwijzing vormen dat zij het slachtoffer was van partnergeweld door haar echtgenoot.

Verwerende partij heeft zich beperkt tot de vraag of dergelijk partnergeweld bewezen was, in strijd met de wijze waarop het Grondwettelijk Hof artikel 42quater, §4, 4° van de wet van 15.12.1980 geïnterpreteerd heeft.

Verwerende partij heeft de documenten die verzoekster neergelegde betreffende het partnergeweld bovendien op bijzonder onzorgvuldige wijze onderzocht, of eerder, niet onderzocht. Verwerende partij geeft een eigen interpretatie aan processen-verbaal van de politiediensten, aan vaststellingen van een spoedarts, aan attesten van een vluchthuis... Van enig onderzoek is spijtig genoeg geen sprake geweest. Bepaalde documenten, waaronder dat van een spoedarts en processen-verbaal werden irrelevant geacht omdat het zich louter op haar verklaringen baseerde. Dat is nochtans niet meer dan logisch aangezien zij fysiek en psychologisch werd belaagd door haar echtgenoot. Die echtgenoot dacht vermoedelijk dat hij kon doen wat hij wilde aangezien verzoekster pas in België was aangekomen, geen Nederlands kon, ...

Door een gebrek aan (ernstig) onderzoek heeft verwerende partij het voor verzoekster onmogelijk gemaakt om aan te tonen dat zij het slachtoffer is geworden van partnergeweld. De bestreden beslissing is het resultaat van een kennelijk onzorgvuldig onderzoek, in strijd met de hierboven geviseerde bepalingen. Gelukkig heeft verzoekster zelf nog bijkomend werk geleverd door een verklaring van de VZW, waar zij verbleef na de feiten, aan te vragen. Die verklaring werd bijgevoegd. Had verwerende partij één telefoontje gepleegd of één e-mail verzonden naar het desbetreffende centrum had zij meteen uitsluitsel gekregen over de geloofwaardigheid van het verhaal van verzoekster. Dit heeft verwerende partij nagelaten en verwerende partij heeft er maar voor geopteerd om wat veronderstellingen in een tekst te gieten.

De motieven die verwerende partij heeft aangehaald staan volledig op lossen schroeven (voor zover er al schroeven aanwezig zouden zijn).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht houdt ook in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

In casu gaat het niet om een uitspraak over een door de bestuurde gevraagd voordeel waarbij de administratie kan veronderstellen dat zij over alle nuttige gegevens beschikt om tot een oordeel te komen. Bijgevolg komt het aan de administratie toe om alle nuttige informatie te vergaren alvorens een zwaarwichtige beslissing, zoals de beëindiging van het verblijfsrecht, te treffen.

De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet worden onderzocht in samenhang met artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft in haar verhoren bij de politie zelf aangegeven dat zij niet langer samenwoonde met haar echtgenoot nadat zij slagen van hem heeft mogen incasseren. Hierover bestaat geen betwisting in hoofde van verzoekster. Verzoekster verwijst wel naar art. 42quater, §4 Vreemdelingenwet en legde hiertoe al verschillende documenten voor die het intrafamiliaal geweld bewijzen (of minstens aannemelijk maken). Al die stukken zijn zeer coherent en gedetailleerd. Verzoekster heeft in huidige procedure zelfs nog extra stukken bijgebracht om te bewijzen dat de beslissing van verwerende partij foutief was.

Verzoekster kan verder verwijzen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof (arrest nr. 121/2013) waarin het Hof benadrukt dat niet enkel rekening kan worden gehouden met het echtelijk geweld dat bewezen is maar tevens met ernstige aanwijzingen van echtelijk geweld.

Uit alle overwegingen in huidig verzoekschrift kan niet anders dan geoordeeld worden dat verwerende partij de aangeleverde stukken over het partnergeweld op onzorgvuldige wijze heeft onderzocht. Strikt genomen kunnen we zelfs niet spreken van een onderzoek maar louter over persoonlijke bedenkingen die werden gemaakt door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (dhr. E. De Wolf – Attaché).

Artikel 11, § 2, vierde lid Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer is geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.”

Het Grondwettelijk Hof heeft bevestigd dat de bijzondere bescherming die op grond van de voormelde bepaling wordt verleend aan de slachtoffers van echtelijk geweld, een omzetting vormt van artikel 15, lid 3 van de richtlijn 2003/86/EG, dat bepaalt :

“In geval van weduwnaar- of weduwschap, echtscheiding, scheiding, of van overlijden van eerstegraads bloedverwanten in rechtstreekse opgaande of neergaande lijn, kan, indien zulks vereist is op aanvraag,

een autonome verblijfstitel worden verleend aan personen die uit hoofde van gezinshereniging zijn toegelaten. De lidstaten stellen bepalingen vast om te waarborgen dat in geval van buitengewoon moeilijke omstandigheden een autonome verblijfstitel wordt verleend”.

Hierdoor geeft de Belgische wetgever een concrete invulling aan wat ‘buitengewone moeilijke omstandigheden’ worden genoemd in richtlijn 2003/86/EG. In de richtsnoeren voor de toepassing van richtlijn 2003/86/EG (COM (2014) 210 definitief van 3 april 2014) stelt de Commissie:

“De buitengewoon moeilijke omstandigheden moeten zijn veroorzaakt door de gezinssituatie of door de verbreking daarvan, niet door problemen die aan andere oorzaken zijn te wijten. Voorbeelden van buitengewoon moeilijke omstandigheden zijn gevallen van huiselijk geweld tegen vrouwen en kinderen, bepaalde gevallen van gedwongen huwelijk, het risico van vrouwelijke genitale verminking, of gevallen waarin de persoon bij gedwongen terugkeer naar het land van herkomst in een buitengewoon moeilijke gezinssituatie terecht zou komen.”

Verzoekster stelt met andere woorden dat verweester onzorgvuldig heeft onderzocht of zij wel aanspraak kan maken op de bepalingen van artikel 11, § 2, vierde lid Vreemdelingenwet, met name de bijzondere bescherming die daar wordt voorzien.

Uw Raad zal zelf kunnen vaststellen dat alle beweringen van verzoekster, dat zij slachtoffer was van partnergeweld (geweld in de familie), worden gestaafd met documenten in het administratief dossier en bijkomende bewijsstukken die aan dit verzoekschrift worden gehecht.

Verzoekster kan bijgevolg worden gevolgd waar zij stelt dat er intrafamiliaal heeft plaatsgevonden, minstens dat er ‘ernstige aanwijzingen zijn’. Dit ondanks het gegeven dat er geen strafrechtelijke bewijzen of strafrechtelijke vervolgingen zijn.

Gelet op wat voorafgaat dient te worden besloten dat de gemachtigde in casu de bestreden beslissing op onvoldoende zorgvuldige wijze heeft onderzocht en gemotiveerd door te stellen dat er geen toepassing diende te worden gemaakt van artikel 42quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel (en de overige aangehaalde artikelen en bepalingen) werd bijgevolg aangetoond.

Het eerste middel is gegrond.

*

Voor de volledigheid gaat verzoekster nog in op art. 42quater, §1 laatste lid Vreemdelingenwet dat stelt dat er bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening te worden gehouden met volgende factoren: duur van het verblijf, leeftijd van de verzoekster, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en bindingen met het land van oorsprong (humanitaire elementen).

a. Duur van het verblijf

De bestreden beslissing vermeldt dat ‘wat betreft betrokkene (sic) duur van verblijf in België alvast dient te worden opgemerkt dat dit verblijf slechts uiterst kort is’ en ‘dat er geen reden is om betrokkene het verblijfsrecht verder te laten uitoefenen.’

Dit klopt niet. Verzoekster is intussen al anderhalf jaar in België en integreert zich zeer goed in onze samenleving. Zij werkt in België en heeft haar eigen appartement dat ze huurt.

Dat verzoekster wel degelijk zeer goed op weg is getuige ook de beslissing van verwerende partij daar in de bestreden beslissing niet werd betwist dat verzoekster voldoet aan art. 42quater, §4, 4° Vreemdelingenwet. Verwerende partij betwist niet dat verzoekster voor zichzelf en haar familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Dit is logisch aangezien verzoekster al geruime tijd werkzaam is als poetsvrouw via de firma [T.] BVBA. Dat verzoekster zeer goed is in haar job verklaren haar klanten. (stuk 7)

De periode dat zij in België heeft verbleven en er al zeer goed is aangepast/geïntegreerd dient wel degelijk in aanmerking te worden genomen in het kader van deze beslissing.

b. Leeftijd van de verzoekster

Verzoekster is momenteel 33 jaar oud. Ondanks het gegeven dat zij nog geen nieuwe vriend of man heeft, heeft ze wel haar leven wel op de rails. Verder steunt zij haar kinderen, die momenteel in Turkije vastzitten zoveel als mogelijk en dit zowel emotioneel als financieel.

Spijtig genoeg heeft het feit dat zij haar kinderen bij haar wil, getuige de vraag tot gezinshereniging van haar kinderen, ertoe geleid dat haar verblijfsrecht werd ingetrokken in de bestreden beslissing. Zonder de aanvraag tot gezinshereniging van de kinderen zat zij nu niet in deze situatie.

Verzoekster staat op een essentieel punt in haar leven en zou dit graag verder uitbouwen in België, gelet op de banden die zij hier door de jaren heen al heeft opgebouwd.

c. Gezondheidstoestand

Verzoekster heeft geen enkel gezondheidsprobleem dat druk zou kunnen zetten op het Belgische sociale zekerheidssysteem. Verzoekster steunt net het sociale zekerheidssysteem door haar steentje bij te dragen en hard te werken.

d. Gezins- en economische toestand

Verzoekster heeft sedert de feiten geen nieuwe man leren kennen en wil haar leven zelfstandig verder zetten, zoals de afgelopen anderhalf jaar goed is gelukt.

Indien zij zou willen profiteren van het Belgische systeem zou zij al in het huwelijk zijn getreden met een andere Belg om zodoende het hele systeem te omzeilen en een verblijfsrecht te verkrijgen. Dit wenst zij niet te doen, hetgeen veel over haar zegt.

Zoals reeds diverse keren aangehaald is verzoekster een harde werkster. Haar klanten, bij wie ze wekelijks gaat poetsen, hebben haar verhaal gehoord en hebben op eigen initiatief een verklaring geschreven over hoe zij verzoekster ervaren. (stuk 7) Zoals Uw Raad zal kunnen lezen betreffen het meerdere verklaringen die allemaal uitermate lovend zijn.

De klanten hebben aangegeven voor Uw Raad te willen getuigen indien dit enige invloed zou hebben op het verblijfsrecht van verzoekster.

e. Sociale en culturele integratie in België en bindingen met het land van oorsprong

Verzoekster verblijft al anderhalf jaar in België, werkt er en volgt een integratie- en inburgeringscursus. Door haar werk bij hoofdzakelijk Nederlandstalige gezinnen leert zij al doende de Nederlandse taal.

Er is sprake van een zeer grote sociale en culturele integratie in België.

Behalve haar kinderen, die momenteel nog in het land van oorsprong zijn, heeft verzoekster niet echt bindingen met Turkije. Verzoekster is formeel dat hij niet meer terug naar het land van oorsprong wenst te keren."

3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.2.3. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. De in de voorliggende zaak relevante bepalingen van dit wetsartikel luiden als volgt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. [...]

§ 3. [...]

§ 4. *Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :*

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

3.2.4. In de bestreden beslissing wordt verzoeksters recht op verblijf van meer dan drie maanden beëindigd met toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en omdat er geen sprake (meer) is van een gezamenlijke vestiging met de Belgische echtgenoot. In dit verband wordt opgemerkt dat uit de gegevens van het Rijksregister niet blijkt dat verzoekster op enig ogenblik daadwerkelijk haar echtgenoot is komen vervoegen en zij nooit waren gedomicilieerd op hetzelfde adres. Verweerder wijst erop dat de echtgenoot sinds jaren in Sint-Niklaas woont en verzoekster zich liet inschrijven op een adres in Tesselrolo.

Verzoekster voert in dit verband aan dat zij na haar aankomst in België wel degelijk een korte tijd zou hebben ingewoond bij haar echtgenoot. Nog daargelaten de vraag of dit gestelde kan worden aangenomen, waarop verder nog wordt ingegaan, geeft verzoekster met haar betoog echter niet aan te betwisten dat zij en haar echtgenoot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet (langer) gezamenlijk gevestigd waren in België en dat er geenszins nog sprake was van een gezinscel. Op zich kon verweerder dus oordelen dat verzoeksters situatie viel binnen het toepassingsgebied van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, althans voor zover een van de uitzonderingssituaties van artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet zich hier niet tegen verzette.

3.2.5. Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat de uitzonderingsgronden van artikel 42quater, § 4, 1°, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet in het geval verzoekster niet van toepassing zijn. Verzoekster geeft niet aan dit te betwisten.

3.2.6. Belangrijkste discussiepunt in het kader van het voorliggende beroep is of verzoekster al dan niet valt onder de uitzonderingssituatie van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster gaf en geeft aan dat zij slachtoffer is geworden van geweld door haar echtgenoot. Zij stelt dat zij na haar aankomst in België samen met haar kinderen uit een eerder huwelijk bij haar man is gaan inwonen, maar zij na ongeveer elf dagen tijdens een ruzie met haar man, die volgens verzoekster dronken zou zijn geweest en ook drugs zou hebben genomen, door hem is geslagen en zij samen met haar kinderen zou zijn buitengezet. In haar feitenrelaas stelt zij vervolgens vijf uur op straat te hebben doorgebracht, waarna de politie werd gebeld en zij naar een vluchthuis werd gebracht, waar zij één nacht doorbracht. Om het ingeroepen partnergeweld te staven, legde zij bij het bestuur de volgende

stukken voor: stukken die moeten aantonen dat zij op 7 november 2018 's avonds laat op zoek was naar opvang en samen met haar kinderen naar een vluchthuis is gebracht; twee medische attesten van 8 november 2018 van een spoedarts die verzoekster die dag rond kwart na negen 's avonds onderzocht en die melding maakt van een contusie (kneuzing) aan de linker onderarm en een beperkt hematoom (bloeduitstorting) aan de rechterkaak, alsook van een visuele klacht, met name een mistig zicht bij het naar beneden kijken; een proces-verbaal van verzoeksters klacht bij de politie van 13 november 2018; en een proces-verbaal van gehoor van 19 juli 2019 waarin verzoekster klacht indient voor geweld of bedreigingen die zij kende buiten haar familie, maar waarin zij ook terugkomt op haar eerdere klacht met betrekking tot haar echtgenoot.

Deze stukken zijn door verzoekster voorgelegd naar aanleiding van de brief van verweerder van 3 maart 2020, betekend op 6 maart 2020, waarin verzoekster werd verzocht om haar individuele situatie te verduidelijken. In deze brief werd verzoekster erop gewezen dat zij nooit gezamenlijk was gevestigd met haar echtgenoot en dat bijgevolg een onderzoek zich opdrong naar de vraag of zij in deze situatie het verblijfsrecht wel kan behouden. Verzoekster werd hierbij onder meer ook verzocht om desgevallend het bewijs voor te leggen dat zij zich bevindt in een schrijnende situatie, met name dat zij tijdens haar huwelijk slachtoffer was van geweld in de familie. Verzoekster werd dus voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing uitdrukkelijk uitgenodigd om in dit verband alle volgens haar nuttige gegevens en stukken naar voor te brengen. De verschillende door verzoekster voorgelegde stukken zijn in rekening gebracht in de bestreden beslissing.

In zoverre verzoekster thans voorhoudt dat zij ook nog een foto van haar verwondingen, een bewijs van het vluchthuis en een *“bijkomende verklaring van één van de medewerkers van de VZW”* zou hebben voorgelegd aan het bestuur, merkt de Raad op dat dit betoog van verzoekster geen enkele steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Zij voegt de stukken die zij stelt eveneens te hebben voorgelegd bij het bestuur ook niet bij haar verzoekschrift. Zij voegt hierbij wel nog een attest van VLOS van 20 mei 2020, maar dit attest dateert van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat dit geenszins een stuk betreft dat verzoekster reeds bij het bestuur kon hebben aangebracht voorafgaand aan het nemen van de beslissing. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat enig door haar bij het bestuur aangebracht stuk ten onrechte niet in rekening is gebracht.

Verzoekster betwist de beoordeling die verweerder omtrent de door haar voorgelegde stukken heeft gemaakt, met name dat de voorgelegde bewijzen onvoldoende aantonen dat zij slachtoffer is geworden van geweld door haar echtgenoot, zoals zij voorhoudt. Verweerder komt tot deze beoordeling op basis van een geheel van vaststellingen.

Verweerder wijst in de eerste plaats op een eerdere melding bij de ambassade in Turkije dat verzoekster 20.000 euro betaalde voor het huwelijk, om haar drie kinderen uit een eerder huwelijk een betere toekomst te kunnen geven in België.

In tweede instantie ziet verweerder in het gegeven dat verzoekster naar de spoeddienst ging de dag na de ingeroepen feiten een reden om te twifelen aan de geloofwaardigheid van het ingeroepen huiselijk geweld. Hij motiveert dat *“niet [kan] worden uitgesloten dat er voor de spoeddienst werd gekozen, vanuit de veronderstelling dat een spoeddienst voor iets dergelijks niet veel tijd kan nemen maar dat het anderszids wel overkomt alsof er ernstig[e] verwondingen waren”*. Hij stelt dat dit laatste allerm minst blijkt uit het medisch verslag en hieruit blijkt dat verzoekster niet arbeidsongeschikt was en een gewone opvolging via de huisarts volstond. Nog merkt hij op dat uit de voorgelegde documenten niet blijkt dat er nog sprake was van enige opvolging door een huisarts. Verweerder wijst er vervolgens op dat de verklaringen die verzoekster op 13 november 2018 aflegde bij de politie enkel haar eigen verklaringen zijn, zonder dat blijkt dat de politie de avond zelf op het moment van de feiten heeft geïntervenieerd of zelf concrete vaststellingen heeft kunnen doen. Hij stelt dat het gesolliciteerd karakter van de door verzoekster tegenover de politie afgelegde verklaringen niet kan worden uitgesloten. Hij wijst er hierbij ook op dat uit het dossier zelfs niet blijkt dat verzoekster ooit gezamenlijk was gevestigd met haar echtgenoot. Hij stelt vast dat in het huis van de Belgische echtgenoot de politie niets kon aantreffen dat wees op de aanwezigheid van verzoekster of haar kinderen. Hij vindt verzoeksters verklaring hiervoor, met name dat haar echtgenoot haar koffer had ingepakt met al haar spullen en deze van haar kinderen, niet overtuigend. Hij stelt dat het zorgvuldig pakken van een koffer, zonder fouten, niet past bij een hoogoplopende ruzie waarbij het tot intra-familiaal geweld komt.

Een derde punt dat verweerder aanhaalt is dat meer dan één jaar na de feiten niet blijkt dat aan verzoeksters klacht enig gevolg werd gegeven. Hierbij merkt verweerder ook op dat het wel zeer

opmerkelijk is dat, na anderhalf jaar, noch werk wordt gemaakt van een echtscheiding noch van een verzoening met de echtgenoot, eventueel door bemiddeling via de rechtbank. Hij stelt dat verzoekster in het proces-verbaal reeds aangaf dat zij niet wenst te scheiden van haar echtgenoot en dat zij open staat voor een verzoening voor zover haar echtgenoot wil veranderen, maar zij terzelfdertijd verklaarde dat zij geen contact meer met hem wenst. Hij vindt het tegenstrijdig dat enerzijds verzoekster geen echtscheiding wenst en anderzijds zij ervoor zorgt dat haar echtgenoot geen contact met haar kan opnemen. Hij benadrukt dat nergens uit blijkt dat er stappen zijn ondernomen, noch in de ene noch in de andere richting. Dit wijst volgens verweerder eerder op de piste van een schijnsituatie.

De tegenstrijdige verklaringen van verzoekster inzake de personen bij wie ze opvang vond nadat ze uit het vluchthuis kwam, zijn voor verweerder een vierde element dat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het ingeroepen intra-familiale geweld.

Verweerder stelt ten slotte vast dat verzoekster geen attest voorlegde van het vluchthuis waar zij door de politie naartoe werd gebracht. Hij stelt dat de hulpverleners van een vluchthuis de echte eerstelijns getuigen zijn die, in een geloofwaardige situatie, zonder twijfel kunnen getuigen van de situatie waarin zij de betrokkene aantreffen en het trauma zoals dit zou zijn opgelopen door verzoekster en de kinderen.

De Raad kan verzoekster volgen waar zij stelt dat het gegeven dat zij naar de spoeddienst ging de dag na de vermeende feiten eerder dan naar de huisarts, op zich niet in redelijkheid kan worden aangehaald als een reden om te twifelen aan de geloofwaardigheid van het ingeroepen huiselijk geweld, des te meer nu verzoekster op dat ogenblik nog maar een kleine twee weken in België was en hier redelijkerwijze ook nog geen huisarts had. Verder is de Raad ook van mening dat de tegenstrijdige verklaringen die verzoekster aflegde inzake de personen bij wie ze opvang vond nadat ze één nacht had doorgebracht in een vluchthuis niet determinerend zijn voor de beoordeling of zij al dan niet het ingeroepen geweld door haar echtgenoot aannemelijk heeft kunnen maken, dit ook al doet zij geen enkele poging om de vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen of te verklaren. Er valt echter niet in te zien waarom verzoekster op dit punt incorrecte verklaringen zou afleggen.

De overige vaststellingen die verweerder heeft gedaan, kunnen wel als relevant worden gezien, minstens wordt de relevantie ervan door verzoekster niet betwist, en er wordt dan ook nagegaan of deze overige vaststellingen in hun geheel genomen, en rekening houdende met de stukken van het dossier, voldoende grondslag vormen voor de vaststelling van verweerder dat het ingeroepen huiselijk geweld door de echtgenoot onvoldoende aannemelijk is gemaakt.

Zoals verzoekster aangeeft, legde zij twee medische attesten van 8 november 2018 van een spoedarts voor die haar die dag rond kwart na negen 's avonds onderzocht en die melding maakte van een kneuzing aan de linker onderarm en een beperkte bloedingstorting aan de rechterkaak, alsook van een visuele klacht, met name een mistig zicht bij het naar beneden kijken.

Rekening houdende met het gegeven dat deze attesten zich niet uitspreken over de precieze omstandigheden waarin verzoekster deze verwondingen heeft opgelopen of over wie hiervoor verantwoordelijk is, is het nog niet kennelijk onredelijk waar verweerder het louter voorleggen van deze medische stukken nog niet aanvaardt als voldoende bewijs dat zij slachtoffer is geworden van geweld door haar echtgenoot en hij verder is nagegaan, aan de hand van de overige voorgelegde stukken of de stukken van het dossier, of voldoende aannemelijk is gemaakt dat zij daadwerkelijk slachtoffer is geworden van geweld door haar echtgenoot.

Een eerste punt dat verweerder aanhaalt, is een melding bij de ambassade in Turkije dat verzoekster 20.000 euro betaalde voor het huwelijk, dit om haar drie kinderen uit een eerder huwelijk een betere toekomst in België te kunnen geven. Daargelaten de vraag naar het gewicht dat aan dit motief in de bestreden beslissing is toe te kennen wat de beoordeling betreft of verzoekster aannemelijk heeft kunnen maken dat zij slachtoffer is geworden van huiselijk geweld door haar echtgenoot, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster op geen enkele wijze ingaat op dit motief en zodoende ook niet ontkent dat zij heeft betaald voor het huwelijk.

Vervolgens wijst verweerder erop dat uit het geheel van de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster in België ooit gezamenlijk was gevestigd met haar echtgenoot.

Verzoekster stelt dat het compleet onwaar is dat zij nooit heeft samengewoond met haar echtgenoot, waarvoor zij verwijst naar de verklaringen zoals zij deze aflegde bij de politie op 13 november 2018 en op 19 juli 2019 en waarin zij aangaf een week bij haar echtgenoot te hebben ingewoond en dan te zijn buitengezet. Zoals verweerder stelt, worden deze verklaringen van verzoekster evenwel niet ondersteund door concrete bewijselementen. Op geen enkel ogenblik konden de politiediensten vaststellen dat verzoekster en haar kinderen daadwerkelijk hebben ingewoond bij de echtgenoot. Verweerder wijst er zo op dat de politiediensten in het huis van de Belgische echtgenoot niets konden aantreffen dat wees op de aanwezigheid van verzoekster of van haar drie kinderen. Tijdens haar gehoor bij de politie op 13 november 2018 werd verzoekster ook geconfronteerd met deze vaststelling, waarop zij verklaarde dat haar echtgenoot, die volgens haar die avond had gedronken, al haar spullen en deze van haar kinderen in een reiskoffer had gestoken. In een ander schrijven gaf verzoekster nog aan dat haar echtgenoot die avond ook drugs zou hebben genomen. Verweerder motiveert in zijn beslissing dat hij deze uitleg van verzoekster niet overtuigend vindt. Hij stelt dat het zorgvuldig pakken van een koffer, zonder fouten, niet past bij een hoogoplopende ruzie waarbij het tot intra-familiaal geweld komt. Verzoekster gaat niet concreet in op deze motivering. Door het louter blijven wijzen op haar eigen verklaringen toont verzoekster niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat niet of onvoldoende vaststaat dat zij zich samen met haar kinderen na haar aankomst in België daadwerkelijk heeft gevestigd bij haar echtgenoot.

Verzoekster weerlegt verder ook het motief in de bestreden beslissing niet dat niet blijkt dat de politie de avond dat verzoekster stelt geweld van haar echtgenoot te hebben ondergaan ter plaatse is tussengekomen in de woning of zelf concrete vaststellingen heeft gedaan van (echtelijk) geweld. Zij geeft zelf aan dat de politie pas is tussengekomen nadat zij reeds vijf uur op straat zou hebben doorgebracht. De voorgelegde stukken omtrent het transport naar een vluchthuis vermelden op zich ook nergens een tussenkomst van de politie wegens intra-familiaal geweld of dat de politie hierbij een situatie omschreef waarin verzoekster geweld had ondergaan. Hieruit blijkt enkel dat verzoekster en haar kinderen die avond een opvangplek nodig hadden. Verzoeksters betoog dat zij omwille van de omstandigheden nog niet de avond zelf is verhoord door de politie, maar pas op 13 november 2018, doet nog geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

Inzake de vaststellingen in de bestreden beslissing dat het wel zeer opmerkelijk is dat na anderhalf jaar noch werk is gemaakt van een echtscheiding noch van een verzoening met de echtgenoot, eventueel door bemiddeling via de rechtbank, en dat het tegenstrijdig voorkomt waar enerzijds verzoekster aangaf geen echtscheiding te wensen en anderzijds zij ervoor zorgt dat haar echtgenoot geen contact met haar kan opnemen, stelt verzoekster dat zij nog wel verder wil met haar echtgenoot, maar enkel indien deze aantoonbaar te zijn veranderd. Zij stelt dat het gegeven dat haar echtgenoot geen toenadering heeft gezocht en niet heeft aangetoond te zijn veranderd, haar niet kan worden verweten. Zij stelt verder dat het haar volste recht is om gelukkig te zijn zonder verzoening en zonder scheiding. Met deze uitleg toont verzoekster nog niet aan dat de voormelde vaststellingen in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn. Verzoekster betwist het gestelde niet dat zij maakt dat haar echtgenoot geen contact met haar kan opnemen. Indien verzoekster daadwerkelijk haar huwelijk nog eens kans wil geven en open staat voor een verzoening met haar echtgenoot, is het evenwel niet logisch dat zij alle contact verhindert. Het is ook nog niet kennelijk onredelijk om aan te nemen dat in de situatie waarop verzoekster zich beroept redelijkerwijze kan worden verwacht dat na anderhalf jaar ofwel stappen zouden zijn gezet voor een verzoening ofwel, indien dit niet mogelijk bleek, stappen voor een echtscheiding.

Waar verweerder in zijn beslissing verder opmerkt dat meer dan één jaar na de ingeroepen feiten niet blijkt dat verzoeksters klacht enig gevolg heeft gekregen, stelt verzoekster in de eerste plaats dat uit een samenlezing van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet met artikel 11, § 2, vierde lid van deze wet en met de interpretatie van deze wetsbepalingen door het Grondwettelijk Hof in zijn arresten 121/2013 en 121/2015 volgt dat niet enkel rekening moet worden gehouden met "*bewezene*" partnergeweld, maar ook met "*ernstige aanwijzingen*" van partnergeweld. Met verwijzing naar de door haar voorgelegde stukken is verzoekster van mening dat zij wel degelijk ernstige aanwijzingen van partnergeweld heeft voorgelegd. In de tweede plaats wijst verzoekster op een "*falende vervolgingspraktijk*" van klachten van intra-familiaal geweld in België die maakt dat veel van deze klachten worden geseponneerd.

De Raad stelt in dit verband vast dat verweerder in zijn beslissing nergens aangeeft dat een strafrechtelijke veroordeling van de echtgenoot wegens partnergeweld of "*bewezene*" partnergeweld een vereiste is opdat verzoekster onder de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet kan vallen. Bijgevolg wordt ook geenszins aannemelijk gemaakt dat deze wetsbepaling niet op eenzelfde wijze wordt toegepast als artikel 11, § 2, vierde lid van deze wet of dat de aangehaalde

rechtspraak van het Grondwettelijk Hof wordt miskend. In de bestreden beslissing heeft verweerder op duidelijke wijze aangegeven van mening te zijn dat op basis van de voorliggende gegevens en stukken geen of onvoldoende ernstige aanwijzingen blijken dat verzoekster daadwerkelijk slachtoffer werd van geweld door haar echtgenoot. Hij achtte het ingeroepen partnergeweld immers niet geloofwaardig. Door louter aan te geven niet akkoord te gaan met deze beoordeling, weerlegt verzoekster deze nog niet. Zoals reeds werd aangegeven, steunde verweerder zich hiervoor verder op een geheel van vaststellingen, waarvan de vaststelling dat niet blijkt dat de klacht van verzoekster meer dan een jaar na de vermeende feiten enig gevolg heeft gekregen er slechts één is, naaste verschillende andere vaststellingen. Verzoekster betwist niet dat aan haar klacht bij de politie geen enkel gevolg is gegeven. Zij legde in dit verband ook geen verdere stukken voor, zodat het ook niet mogelijk is de reden hiervan te kennen. Het gegeven dat vele klachten van partnergeweld worden geseponneerd, wordt op zich niet betwist, maar dit maakt nog niet dat verweerder samen genomen met de vele overige vaststellingen die hij hieromtrent heeft gedaan niet mede kon wijzen op het gegeven dat haar klacht bij de politie zonder gevolg is gebleven. Het louter wijzen op het hoge aantal zaken van intra-familiaal geweld dat wordt geseponneerd, maakt nog niet dat de gedane beoordeling in het specifieke geval dat voorligt als kennelijk onredelijk is te beschouwen, waar hierbij net op basis van een geheel van vaststellingen is geoordeeld dat het onvoldoende aannemelijk is gemaakt dat verzoekster slachtoffer werd van geweld door haar echtgenoot.

Verweerder stelt nog vast dat verzoekster geen attest voorlegde van het vluchthuis waar zij door de politie werd naartoe gebracht. Hij stelt dat de hulpverleners van een vluchthuis de echte eerstelijns getuigen zijn die, in een geloofwaardige situatie, zonder twijfel kunnen getuigen van de situatie waarin zij de betrokkene aantreffen en het trauma zoals dit zou zijn opgelopen door verzoekster en de kinderen. Verzoekster betwist niet dat zij naliet een attest voor te leggen van het vluchthuis waar zij in de nacht van 7 op 8 november 2018 verbleef. De Raad acht het ook redelijk waar verweerder stelt dat de hulpverleners van een vluchthuis als eerstelijnsgetuigen goed geplaatst zijn om een correcte inschatting te maken van de situatie van vrouwen die bij hen worden binnengebracht, zodat het ontbreken van een attest van het vluchthuis een relevant element is dat mee in rekening kon worden genomen.

Het door verzoekster bij haar verzoekschrift nieuw gevoegde stuk van VLOS dateert van na het nemen van de bestreden beslissing en lag niet reeds voor bij het bestuur. Verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden als zou met dit stuk ten onrechte geen rekening zijn gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Zoals reeds werd vastgesteld, werd verzoekster voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing de mogelijkheid geboden om alle volgens haar dienstige gegevens en stukken voor te leggen indien zij slachtoffer was geworden van geweld in de familie. Daarenboven merkt de Raad ook nog op dat dit stuk, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, geenszins afkomstig is van het vluchthuis in Beveren waar zij verbleef in de nacht van 7 op 8 november 2018. De precieze datum waarop verzoekster zich aanmeldde bij de organisatie die het stuk opstelde, blijkt ook niet uit dit stuk, zodat evenmin vaststaat dat dit onmiddellijk of in de eerste dagen na het ingeroepen partnergeweld was. Het nieuwe voorgelegde stuk kan niet dienstig worden aangebracht in het kader van de huidige annulatieprocedure.

Verzoekster verwijst nog naar rechtspraak van de Raad dat partnergeweld niet per definitie fysiek geweld is. Zij duidt echter niet concreet op welk niet-fysiek geweld van haar echtgenoot zij dan steunde of steunt, minstens duidt zij niet waaruit dit dan zou kunnen blijken, te meer waar reeds werd vastgesteld dat niet blijkt dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat niet of onvoldoende vaststaat dat verzoekster zich samen met haar kinderen na haar aankomst in België daadwerkelijk heeft gevestigd bij haar echtgenoot. Zij toont de relevantie van deze rechtspraak, of van haar algemene betoog hieromtrent, niet aan in haar individuele geval.

Rekening houdende met het geheel van de door het bestuur gedane vaststellingen die hierboven zijn weerhouden, die niet of onvoldoende worden weerlegd door verzoekster, acht de Raad het nog niet kennelijk onredelijk waar verweerder oordeelde dat op basis van de voorliggende gegevens en stukken onvoldoende aannemelijk is gemaakt dat verzoekster tijdens haar huwelijk daadwerkelijk het slachtoffer is geworden van geweld uitgaande van haar echtgenoot. Zij toont niet concreet aan dat enig gegeven zoals dit blijkt uit de voorgelegde stukken ten onrechte niet of niet op voldoende zorgvuldige wijze in rekening is gebracht of verweerder steunt op een lezing van de voorgelegde stukken die niet strookt met de inhoud hiervan. In tegenstelling tot hetgeen zij voorhoudt, worden de attesten van de spoedarts en de processen-verbaal niet *“irrelevant”* geacht. Er wordt enkel geoordeeld dat hiermee niet of onvoldoende is aangetoond dat verzoekster daadwerkelijk het slachtoffer was van geweld vanwege haar echt-

genoot en de verklaringen van verzoekster aan de politie nog niet volstaan, rekening houdende met de verschillende gedane vaststellingen. Er blijkt ook geenszins als zou verweerder het door een gebrekkig onderzoek onmogelijk hebben gemaakt om aan te tonen dat zij slachtoffer werd van partnergeweld.

Verzoekster wijst op rechtspraak van het Grondwettelijk Hof die stelt dat het bestuur rekening dient te houden met alle elementen die het ter kennis worden gebracht en met name de redenen waarom de betrokken vreemdeling ertoe is gebracht een einde te maken aan de gezamenlijke vestiging met de Belgische echtgenoot, waarbij het ingeroepen huiselijk geweld in rekening dient te worden gebracht, maar er blijkt niet dat verweerder in het voorliggende geval heeft nagelaten de voorliggende elementen en stukken op zorgvuldige wijze in rekening te brengen. Hij heeft echter op basis van het geheel van de voorliggende gegevens vastgesteld dat niet blijkt dat er in België op enig ogenblik sprake was van een gezamenlijke vestiging met de echtgenoot en onvoldoende aannemelijk is gemaakt dat verzoekster slachtoffer is geworden van geweld dat uitgaat van haar echtgenoot. Zoals aangegeven, worden de vaststellingen van verweerder hieromtrent zoals deze door de Raad zijn weerhouden door verzoekster niet weerlegd, net zomin als de relevantie hiervan. De Raad volgt verzoekster niet in haar stelling dat de door verweerder gedane vaststellingen niet meer zouden zijn dan louter persoonlijke bedenkingen, interpretaties of veronderstellingen en deze niet zouden getuigen van een concreet onderzoek van haar situatie of geen rekening houden met de feiten.

In zoverre verzoekster nog benadrukt dat de voorliggende beslissing niet handelt over een door haar ingediende aanvraag waarbij het bestuur mag veronderstellen dat het over alle nuttige gegevens beschikt om zijn beslissing te nemen en dat het in de voorliggende situatie aan het bestuur toekomt om alle nuttige informatie te verzamelen voor het nemen van een beslissing inzake haar verblijf, gaat zij eraan voorbij dat zij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing uitdrukkelijk is uitgenodigd door het bestuur om haar situatie toe te lichten. Zij werd uitdrukkelijk in de mogelijkheid gesteld om alle volgens haar nuttige en relevante gegevens en bewijsstukken naar voor te brengen, ook inzake de uitzonderingsgronden van artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet. Het kwam vervolgens aan verzoekster toe in dit verband alle volgens haar dienstige gegevens en stukken naar voor te brengen die aantonen dat zij zich kan beroepen op een van de in deze wetsbepaling voorziene uitzonderingsgronden. In deze situatie blijkt niet dat verweerder zich niet kon beperken tot een onderzoek van de verschillende door verzoekster in dit verband voorgelegde gegevens of stukken of dat hij in het voorliggende geval zelf nog verdere onderzoeksdaden diende te stellen. Verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat verweerder in haar situatie hiertoe nog diende over te gaan.

3.2.7. Verzoekster geeft nog aan de verdere beoordeling in de bestreden beslissing te betwisten aan de hand waarvan verweerder, in navolging van het bepaalde in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, vaststelde dat niet blijkt dat de duur van het verblijf van verzoekster in België, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in België of nog de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong, zich verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht.

Verweerder stelt vast dat de duur van het verblijf in België uiterst kort is en dus een beëindiging van het verblijf niet verhindert. Verzoekster betwist dit door op te merken dat zij intussen toch al anderhalf jaar in België is. Hiermee toont zij evenwel niet aan dat de duur van haar verblijf in België op zich van die aard is dat verweerder niet in redelijkheid kon oordelen dat deze te kort is om te kunnen verhinderen dat het verblijfsrecht wordt beëindigd.

Wat de economische situatie en de elementen van sociale en culturele integratie in België betreft, merkt verweerder allereerst op dat verzoekster niet volledig zelfstandig in haar levensonderhoud kon voorzien, waar zij deels een beroep diende te doen op het leefloon. Hij merkt ook op dat verzoekster erkent dat zij in België reeds in het zwart werkte. Inzake de sociale en culturele integratie oordeelt hij dat nergens sprake is van een bijzondere integratie in België. Om deze redenen ziet hij geen of onvoldoende redenen die kunnen beletten dat verzoeksters verblijfsrecht wordt beëindigd. In dit verband betoogt verzoekster dat zij zich goed integreert in de samenleving. Zij stelt hier te werken en een eigen appartement te huren. Zij stelt dat verweerder niet betwist dat zij voldoet aan de voorwaarde in artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet dat zij voor haarzelf en haar familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Zij stelt dat zij al geruime tijd werkzaam is als poetsvrouw en dat haar klanten positief zijn over haar. Nog stelt zij een integratie- en inburgeringscursus te hebben gevolgd en door haar werk Nederlands te leren. Door te wijzen op het hebben gevolgd van een integratie- en inburgeringscursus en het al doende leren van de Nederlandse taal, door werk, toont verzoekster nog niet aan dat verweerder ten onrechte geen bijzondere integratie in haren hoofde heeft weerhouden of

het kennelijk onredelijk is waar haar verblijfsrecht wordt beëindigd. Uit de door verzoekster voorgelegde stukken blijkt trouwens ook enkel dat zij op 10 maart 2020 een Contract Inburgering heeft ondertekend en niet dat zij dit traject reeds heeft doorlopen. Zij meldde zich pas aan bij het Agentschap Integratie en Inburgering voor het voor haar verplichte inburgeringstraject nadat zij op 6 maart 2020 de uitnodigingsbrief ontving van verweerder. Voor het overige wijst verzoekster met haar betoog vooral op een economische integratie in België. In dit verband merkt de Raad allereerst op dat verweerder zich in zijn beslissing als dusdanig niet heeft uitgesproken over de vraag of verzoekster voldoet aan de bijkomende voorwaarde in artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet dat zij voor haarzelf en haar familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Verweerder wijst er integendeel ook net op dat verzoekster niet volledig zelfstandig in haar levensonderhoud kon voorzien, waar zij deels een beroep diende te doen op het leefloon. Deze vaststelling van verweerder vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Verzoekster legde, in antwoord op de uitnodigingsbrief van 3 maart 2020, namelijk loonbrieven voor die aangaven dat zij voor november 2019 een netto inkomen had van 481,55 euro, dat zij voor december 2019 een netto inkomen van 0 euro had, nadat zij voor de door haar die maand geleverde arbeid reeds een voorschot ontving van 149,31 euro, dat zij voor januari 2020 een netto inkomen van 767,18 euro had met eerder ontvangen voorschot van 180 euro en dat zij voor februari 2020 een netto inkomen van 644,21 euro had met een eerder ontvangen voorschot van 160 euro. Verder lag een attest van het OCMW van 17 februari 2020 voor dat verzoekster leefloon als persoon met gezinslast ontving *“tot en met 3 februari 2019 bij voortduren in toepassing van de wet van 26.05.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie”* en in de maanden september tot en met december 2019 voor de volgende bedragen: 650,11 euro, 928,73 euro, 716,91 euro en 419,64 euro. Een in het administratief dossier opgenomen uittreksel uit de kruispuntbank van sociale zekerheid met betrekking tot het leefloon of equivalent leefloon leert dat verzoekster uiteindelijk ook voor februari en maart 2020 nog respectievelijk 405,63 euro en 543,04 euro leefloon ontving. Rekening houdende met deze gegevens, acht de Raad het geenszins kennelijk onredelijk waar verweerder oordeelde dat haar economische situatie nog niet van die aard is dat haar verblijfsrecht niet langer in redelijkheid kon worden beëindigd. Bovendien, en ten overvloede, betwist verzoekster ook niet dat zij reeds in het zwart werkte in België. De thans door verzoekster voorgelegde stukken die moeten aantonen dat haar klanten positief zijn over haar lagen verder niet voor bij het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze niet dienstig kunnen worden aangebracht om de beslissing nietig te horen verklaren. Er blijkt ook niet dat deze afbreuk kunnen doen aan de gedane vaststellingen. Ook met het aanvoeren dat zij een eigen appartement huurt, toont verzoekster nog niet aan dat haar economische situatie of haar sociale en culturele integratie van die aard zijn dat deze verhinderen dat haar verblijfsrecht wordt beëindigd.

Verweerder merkt vervolgens op dat verzoekster noch van uiterst hoge noch jonge leeftijd is, waardoor het niet humaan zou zijn om in haar geval het verblijf te beëindigen. Hij aanvaardt bijgevolg verzoeksters leeftijd niet als een element dat verhindert dat het verblijf wordt beëindigd. Door erop te wijzen dat zij intussen 33 jaar oud is, dat zij op een essentieel punt in haar leven zou staan en dat zij haar leven graag verder in België wil uitbouwen, toont verzoekster nog niet aan dat de beoordeling omtrent haar leeftijd kennelijk onredelijk is.

Verweerder stelt verder vast dat over verzoeksters medische situatie niets ongunstig bekend is en het attest van de spoedarts niet wijst op enig chronisch of blijvend medisch probleem. Voor hem zijn er dus geen gezondheidsproblemen die verhinderen dat verzoeksters verblijfsrecht wordt beëindigd. Verzoekster bevestigt dat zij geen gezondheidsproblemen heeft en houdt voor dat dit net maakt dat zij geen druk zal zetten op het Belgische sociale zekerheidssysteem. Hiermee toont zij geenszins aan dat verweerder op incorrecte of kennelijk onredelijke gronden heeft besloten dat haar gezondheidssituatie op zich niet belet dat haar verblijfsrecht wordt beëindigd. Zoals verweerder aangeeft, blijkt niet dat verzoekster gezondheidsproblemen heeft die een verder verblijf in België noodzakelijk maken of die een terugkeer naar het land van herkomst kunnen verhinderen.

Inzake de gezinssituatie stelt verweerder nog vast dat verzoekster geen gezin vormt met de persoon in functie van wie ze werd toegelaten tot het verblijf. Nog merkt verweerder op dat verzoeksters kinderen momenteel in Turkije verblijven en zij bij een terugkeer naar haar land dus haar gezinsleven met haar kinderen in dit land kan verderzetten. In dit verband bevestigt verzoekster dat zij momenteel geen gezinsleven heeft in België. Zij stelt dat als zij *“zou willen profiteren van het Belgische systeem [...] zij al in het huwelijk [zou] zijn getreden met een andere Belg”*. Haar betoog is niet van aard om te kunnen vaststellen dat verweerder ten onrechte vaststelde dat verzoeksters gezinssituatie niet van aard is dat deze er zich tegen kan verzetten dat haar verblijfsrecht wordt beëindigd.

Verweerder merkt ten slotte op dat verzoekster op een gegeven ogenblik met haar kinderen is teruggekeerd naar Turkije, waardoor het redelijk is om te stellen dat zij nog vrienden, familie en belangen heeft in haar land van herkomst. Dit gegeven wordt door verzoekster niet weerlegd. Verzoekster bevestigt dat haar kinderen momenteel in Turkije verblijven, waardoor het evident is dat zij nog belangrijke banden heeft met haar land van herkomst. Het betoog van verzoekster dat zij buiten haar kinderen niet echt nog bindingen heeft met Turkije, kan ook niet overtuigen, nu moeilijk kan worden aangenomen als zou verzoekster haar kinderen dan zonder meer hebben achtergelaten in dat land. Rekening houdende met het gegeven dat verzoekster nog niet zo lang in België verblijft, is het redelijk aan te nemen dat zij nog voldoende banden heeft met haar land van herkomst. Minstens brengt verzoekster geen concrete aanwijzingen aan die wijzen op het tegendeel.

Verzoekster stelt nog formeel dat zij niet meer wenst terug te keren naar haar herkomstland, maar hiermee toont zij andermaal niet aan dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze is tot stand gekomen.

3.2.8. In het licht van de voorgaande vaststellingen toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskenning van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2.9. Er blijkt verder niet dat verzoekster zich als dusdanig dienstig kan beroepen op een miskenning van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet, waar in haar geval de meer specifieke wetsbepaling van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet toepassing vindt. Op het betoog van verzoekster dat artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet dient te worden toegepast op dezelfde wijze als artikel 11, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet, dit met verwijzing naar de aangehaalde rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, volstaat een verwijzing naar de eerdere bespreking hieromtrent.

3.2.10. Verzoekster beroept zich nog op een schending van de artikelen 2, 3 en 59 van het Verdrag van Istanbul, maar in de uiteenzetting van haar middel gaat zij op geen enkele wijze in op deze door haar geschonden geachte bepalingen. Nergens licht zij toe hoe volgens haar deze bepalingen door het nemen van de bestreden beslissing zijn geschonden. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

3.2.11. In zoverre verzoekster ook nog wenst te wijzen op een schending van artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet dringt ook hier de vaststelling zich op dat elke toelichting ontbreekt over de wijze waarop deze wetsbepaling door het nemen van de bestreden beslissing is miskend. De bestreden beslissing handelt ook geenszins over een verzoek om internationale bescherming. Dit onderdeel van het middel is eveneens onontvankelijk.

3.2.12. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS